HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

JANICE PRESTONOVÁ

Pověst v ohrožení

Janice Prestonová

POVĚST V OHROŽENÍ

Překlad

Anna Marie Lesová

Milá čtenářko,

listopadové plískanice a dlouhé večery Vám jistě přinesou spoustu příležitostí zůstat pěkně doma v teplíčku a strávit nějaký čas nad knížkou. Možná mi namítnete, že „se blíží Vánoce a času není nazbyt“. Máte pravdu, ale i tak si rozhodně udělejte chvilku sama pro sebe.

Minulý měsíc jste si mohla přečíst příběh od Laury Martinové. A ten Vám tato autorka přináší i teď. Henrietta je na útěku a nedopatřením stráví Noc s hrabětem, *kterého ani nezná! Ale protože je zima a o sníh není nouze… ráno zjistí, že je daleko od civilizace, a ještě zavátá sněhem. Přemýšlel jsem, jaký to je asi pocit, když se večer uložíte ke spánku a ráno zjistíte, že v posteli nejste sama… No, Henrietta to už ví.*

Janice Prestonová pro Vás napsala další příběh rodiny Beauchampových. Jaké osudy čekají Cecily, sestru Lea a Vernona? Ani ona to se svým vyvoleným nebude mít jednoduché. Název knížky Pověst v ohrožení *Vám mnohé napoví…*

Přeji Vám krásné zimní večery, plné lásky a touhy, kterou jsou prodchnuty i mé romance.

S láskou
Váš Harlequin

Janice Prestonová

POVĚST V OHROŽENÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Lady Cecily and the Mysterious Mr Gray

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Anna Marie Lesová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Janice Preston
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7842-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7843-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7844-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Začátek června 1812, hrabství Worcestershire

Lady Cecily Beauchampovou už bolela tvář, jak se snažila si udržet úsměv. Za nic na světě by nedala najevo náhlý smutek a pochybnosti, které ji přepadly, když sledovala svého bratra Vernona, jak si vede nevěstu od oltáře v malém venkovském kostele, kde si právě dali slib. Šťastný pár následoval Cecilyin nejstarší bratr Leo, vévoda z Cheritonu, s novou vévodkyní po boku. Během čtyř měsíců si oba její bratři našli lásku a oženili se, což zcela otřáslo Cecilyiným pohodlným a usedlým světem. Celý svůj dospělý život se starala o domácnost Beauchampových a Leovy tři děti z prvního manželství vychovávala s takovou láskou a péčí, jako by byly její vlastní.

Ale teď…

Cecily zatajila dech, když nečekaně na lokti ucítila dotek. Přitiskla si ruku na hruď, aby potlačila náhlé bušení srdce, otočila se a pohlédla do tváře neznámého muže. Její pohled upoutal pár nejtemnějších očí, jaké kdy viděla. Černé poněkud rozcuchané kučery rámovaly jeho drsně pohlednou tvář s výraznými lícními kostmi, kůže měla odstínu tmavého medu a všimla si i náznaku strniště na bradě, přestože bylo

ještě před polednem. Rychle přejela pohledem po jeho vysoké mohutné postavě v čistém, ale znatelně obnošeném oblečení. To jí poskytlo vodítko k jeho poněkud zanedbanému vzhledu a opálené tváři.

Nepochybně je to služebník Markhamových, který byl pozván na svatbu.

Uzavřela se jak vůči cizinci, tak vůči vlastnímu pocitu lítosti – sluhové jsou přece sluhové –, vlídně se usmála a vystoupila z lavice, aby muž mohl projít.

Protože jeden z koní zapřažený do jejich kočáru ráno ztratil podkovu, dorazila do kostela pozdě a málem obřad úplně zmeškala. Než aby rušili, raději s Dominikem, Leovým nejstarším synem, který ji doprovázel na cestě z Londýna do Worcestershiru, tiše vklouzli do zadní lavice.

Pohledem přelétla vnitřek kostela. Dominik už odešel, stejně jako zbytek malého shromáždění a ona si toho sotva všimla, příliš zaujatá náhlým pomyšlením na změny, které teď otřásly jejím světem.

„Je vám dobře? Mám pro někoho dojít?“ ozval se hluboký hlas za jejími zády.

Otočila se. U otevřených dveří kostela stál cizinec a upíral na ni zamyšlený pohled. Cecily cítila, jak se na hrudi a krku začíná červenat a jak jí červeň stoupá do tváří. Sice nevěděla, proč by se měla cítit trapně kvůli tomu, co si o ní může myslet sluha, který ji tu zastihl, když už by měla být venku a gratulovat bratrovi a nové švagrové.

„Děkuji, je mi docela dobře.“ Vykročila ke dveřím. „Opravdu není třeba, abyste čekal nebo se znepokojoval.“

Jak se k němu blížila, zachytila očima záblesk. Zamrkala. Ne, nemýlila se. Cítila, jak se jí rozšiřují zorničky. Ten muž měl v ušním lalůčku diamant.

Jak velmi… exotické.

Rychle potlačila ve výrazu tváře jakýkoli náznak překvapení. Cizinec ji stále pozoroval, jeho rysy byly netečné, ale měla dojem, že jeho ebenovým očím nic neuniklo. Ano, když se jejich pohledy setkaly, v očích se mu mihlo pobavení.

Uklonil se a řekl: „Až po vás."

Cecily prošla kolem něj s hlavou vztyčenou. Její podpatky rychle klapaly na dlažbě, když pokračovala přes kostelní verandu ven. Vyšla do jasného slunečního světla a musela zamrkat.

„Cecily!" Vernon ji objal, a pak ji vroucně políbil na tvář. „Jsem tak rád, že ses rozhodla přijet."

Cecily odhodila své starosti a pochybnosti stranou. Svého bratra vroucně milovala a tohle byl jeho den. Nehodlala na něj vrhnout stín tím, že by odhalila své obavy. Nemohla být tak sobecká.

„Nedal jsi nám vědět dostatečně včas, drahý bratře. Stihli jsme to jen tak tak."

„Olivia s vámi nepřijela? Neviděl jsem ji. Ani Alexe."

„Když jsme ráno odjížděli, Livvy se, bohužel, necítila dobře." Cecily stále nevěřila, že její osmnáctiletá neteř náhle onemocněla, ale neměla jinou možnost než ji tam nechat. „Rozhodli jsme se, že pro ni bude lepší necestovat. A co se týče Alexe, no, Alex je Alex," dodala o Leově vzpurném mladším synovi. Vytěsnila všechny myšlenky na svou přidrzlou neteř a synovce a usmála se na bratra. „Gratuluji! Nikdy jsem si nemyslela, že se dočkám dne, kdy se dobrovolně vydáš touhle cestou."

Vernon se ušklíbl a štípl Cecily do brady. „Až ji poznáš, pochopíš to." Chytil Cecily za ruku a táhl ji k místu, kde stáli Leo s Rosalindou a nevěsta. „Theo! Seznam se se svou novou sestrou."

Vernonova novomanželka Cecily okamžitě okouzlila. Byla drobná, měla štíhlou postavu a živou tvář ověnčenou svatozáří měděných kadeří. Její nakažlivý úsměv vybízel všechny, aby s ní sdíleli radost, a svižné pohyby svědčily o jejím temperamentu a neutuchající energii.

„Tolik jsem toho o tobě slyšela, Cecily. Doufám, že se spřátelíme." Thein hlas byl na ženu nečekaně hluboký a roztomile chraplavý.

„To určitě ano." Cecily políbila Theu na obě tváře. „Jsou tu tvoji rodiče?"

Cecily věděla, že bude ubytovaná v domě Theiných rodičů, ve Stourwell Court, a bylo záhodno, aby své hostitele pozdravila.

Jiskra v Theiných očích jako by pohasla. „Už odešli domů. Můj otec měl před šesti lety mrtvici. Je slabý a nemůže chodit. Trval na tom, že se svatby zúčastní na vozíku, ale maminka ho pak hned odvezla domů. Poznáš je později."

„Bude mi potěšením."

Z Vernonova dopisu se dozvěděla o nemoci Theina otce a o strašlivých okolnostech, které byly její příčinou. O Theu se ucházel podvodník, který jejího otce připravil o jmění. Její rodina nepatřila k aristokracii, dokonce ani k nižší šlechtě. Byli to tvrdě pracující výrobci olovnatého křišťálového skla a kvůli tomu podvodníkovi téměř zbankrotovali. Z toho šoku dostal pan Markham starší mrtvici. Thea a její mladší bratr Daniel neúnavně pracovali, aby podnik i rodinu zachránili před zkázou.

Cecily se rozhlédla po malé skupince lidí shromážděných před kostelem. Kromě Lea, Rosalindy a jejího dědečka, pana Allena, a Dominika tu bylo jen pár dalších lidí. Po sluhovi s diamantem v uchu nebylo

ani památky a ona předpokládala, že se svatby zúčastnil, aby pomohl panu Markhamovi dostat se do kostela a zpět. Při pomyšlení na toho muže a jeho temný, nevyzpytatelný pohled pocítila v útrobách zvláštní napětí. Podrážděně se ho pokusila zahnat.

„Dovol, abych ti představila svého bratra," řekla Thea a přitáhla Cecily k mladému muži, který mluvil s Dominikem.

Daniel se své sestře vůbec nepodobal, byl vysoký a tmavý, ale na povídání nebylo moc času, protože Vernon je brzy všechny pobídl k nástupu do kočárů.

„Pojďte, je čas na svatební snídani. Zbytek dne hodlám strávit oslavou svého štěstí, že jsem si vzal tuto nádhernou a dokonalou ženu."

Jednou rukou objal Theu kolem pasu a přitáhl si ji k sobě, aby ji políbil. Cecily stouply do očí slzy, když viděla svého pohledného bratra, jak je do They tak naprosto zamilovaný, přestože nepatřila do jejich světa… to byla opravdová láska. Stejné to bylo s Leem a Rosalindou. Téměř od prvního okamžiku, kdy Cecily viděla svého mocného nejstaršího bratra, jenž byl vévodou od devatenácti let, s Rosalindou, bylo jí jasné, že je zmámený láskou. Cecily sklonila hlavu a rychle mrkala, dokud si nebyla jistá, že má své emoce opět pod kontrolou. Pak na tváři vykouzlila další šťastný úsměv a dovolila Dominikovi, aby jí pomohl do kočáru, jenž je odveze do Stourwell Court. Cestou se natolik pohroužila do vlastních myšlenek, že nezaznamenala dvorec, k němuž přijížděli. Vstoupili do domu a byli uvedeni do jídelny, kde byla prostřena svatební snídaně.

První, koho uviděla, byl muž z kostela. A nebyl to sluha, jak si zprvu myslela, protože Leo se sám ujal představování.

„Cecily, má drahá, to je pan Gray, velmi dobrý

přítel Daniela Markhama. Absalome, to je má sestra, lady Cecily Beauchampová."

Pan Gray se uklonil. Když se narovnal, měl ve tváři tak pobavený výraz, že se málem, ale opravdu jen málem, zachichotala. A ona se nikdy nechichotala. Dámy se nechichotají, zvláště ne třicetileté staré panny, které jsou sestrami vévody. Ale přesto cítila v hrudi nebezpečné bublání utajovaného smíchu.

„Ráda vás poznávám, pane Grayi," řekla.

Přimhouřil své tmavé oči a ona v hloubi mysli uslyšela hlásek, který ji nabádal k opatrnosti. Netušila ale proč a co to znamená. „I já vás rád poznávám, lady Cecily."

Pan Gray se vzdálil a už spolu nepromluvili, ale během svatební snídaně Cecilyiny oči stále znovu přitahoval jeho klid i jeho ostražitost. Pokaždé, když se jí dotkl svým temným pohledem, zachvěla se a záměrně odvrátila zrak, aby se s ním nestřetla. Později se They nenuceně vyptávala na přítomnost Absaloma Graye a dozvěděla se, že je to cikán, nebo „Rom, jak je raději označován", který nedávno zachránil Danielovi život. Nic víc se o něm nevědělo. Jak Thea prozradila, byl to člověk, který si střežil své soukromí.

V tomto světle ta diamantová náušnice, která ho dělala jaksi tajemným a nebezpečným, a vybledlé, volné oblečení, sice slušné, ale ne vhodné pro džentlmena, dávaly smysl. Cecily si všimla, že pan Gray po svatební snídani a přípitcích zmizel, a pocítila úlevu i zklamání zároveň: úlevu, že už se nemusí mít na pozoru, a zklamání, protože ji jeho zádumčivá přítomnost alespoň odvedla od trápení s vlastní budoucností.

Svůj veselý výraz si zachovala po celé odpoledne i večer, kdy byli na oslavy pozváni sousedé a přátelé Markhamových. Život ji připravil na to, aby se

navenek dokázala tvářit klidně a s grácií, i když se uvnitř ní všechno bouřilo a její vnitřní hlas ji neustále peskoval za to, že na štěstí obou bratrů, kteří našli lásku a štěstí, reagovala podrážděně. Rozhlížela se po salonu, po šťastných, šampaňským rozjařených tvářích a najednou toho na ni bylo příliš. Potřebovala odejít, potřebovala pár minut o samotě, kde by si nemusela na nic hrát.

Zachytila Rosalindin pohled, gestem naznačila, že si jde ulevit, a pak tiše opustila místnost. Místo do dámské odpočívárny však našla boční dveře, které vedly do zahrady, a vyšla na čerstvý vzduch. Vydala se od domu po štěrkové cestičce, která protínala formálně upravenou zahradu, a instinktivně zamířila pryč od smíchu a světel do hloubi zahrady, kde se soumrak měnil v tmu. Nepřála si, aby ji kdokoli z hostů zahlédl. Brzy se zachvěla chladem, který přinesl zvedající se vítr, a tak si zimomřivě přejela dlaněmi po pažích a zalitovala, že ji nenapadlo vzít si pléd, než vyšla ven. Ohlédla se na stavení, jehož všechna přízemní okna zářila do noci, a napadlo ji, jestli by se neměla vrátit na oslavu. Avšak v tomto rozpoložení jí to připadalo zhola nemožné. Z podivného rozrušení, které jí svíralo nitro, se jí dělalo nevolno. Uvnitř domu dál proudila radost a veselí stejně volně jako šampaňské. Cecily sdílela jejich radost a z celého srdce přála šťastnému páru jen to nejlepší. Opravdu. Ale…

Potřebovala čas o samotě, aby si srovnala myšlenky a emoce, které ji vykolejily, až najednou měla pocit, že sebemenší výkyv by mohl vést k úplné ztrátě kontroly. A Cecily si zakládala na tom, že nikdy neztrácí kontrolu. Zachvěla se, objala se rukama kolem těla a znovu si třela husí kůži na holých pažích. Záměrně

dala volný průchod svým nejhlubším obavám, zatímco pokračovala v procházce po široké cestičce lemované nádherně rozkvetlými růžemi, jejichž vůně se mísila se sladce vonícími bylinkami. Stále jasnější měsíc už byl vysoko na obloze a hvězdy mrkaly jedna vedle druhé, když zahradu zahaloval sametový plášť noci.

Ne že by Leovi nebo Vernonovi záviděla jejich štěstí. Byla nadšená, že je oba vidí tak nádherně, úžasně zamilované. A Rosalindu i Theu měla ráda. Opravdu moc. Ale Vernonova svatba, která přišla tak brzy po Leově, nechala Cecily… kde přesně?

A teď, když mohla nechat své nejniternější obavy vyplout na povrch a zformovat je do souvislých myšlenek, mohla určit zdroj svého největšího strachu: tyto dvě zásadní změny v životě rodiny Beauchampových způsobily, že Cecily rychle kráčela po cestě k nezáviděníhodné pozici svobodné závislé ženy.

Staropanenská teta.

Ta, kterou obdařují lítostivými pohledy a která je terčem uštěpačných vtipů. Žena, která není paní ničeho, a naopak je prosebnicí.

Její život se změnil bez jejího přičinění a ona nemohla zabránit tomu, co nevyhnutelně přijde. Žaludek se jí sevřel rozhořčením nad nespravedlivostí života, a tak raději zrychlila krok, jako kdyby mohla utéct studu za tak nehezké a sobecké myšlenky a pocity. Došla na konec cesty, zahnula za roh a narazila přímo do pevné stěny z masa a kostí.

„Ach!“

Cecily na chvíli ztratila rovnováhu, ale dvě mozolnaté ruce ji objaly kolem paží, aby ji zachytily. Z toho silného sevření proudilo do jejího těla horko. Srdce se jí rozbušilo v hrudi, když si uvědomila, jak

lehkomyslně se chovala, když se potulovala po neznámém místě ve tmě, jen za svitu měsíce a hvězd, a snažila se vyprostit. Muž ji okamžitě pustil, ruce mu klesly k bokům a jí přestalo divoce bušit srdce. Zaklonila hlavu a spatřila pár temných bezedných očí zasazených do sotva viditelné tváře orámované tmavými kadeřemi. Záblesk diamantu v těch kadeřích ji přivedl k poznání, s kým má tu čest. Dech se jí zadrhl a znovu se jí zrychlil tep.

DRUHÁ KAPITOLA

„Pane Grayi, dobrý večer.“ Cecily si rukama, které se jí mírně třásly, uhladila vlasy. „Nečekala jsem, že tu ještě někoho potkám.“

„Ani já.“

„Ano. No…“ Cecily se ohlédla k domu a srdce se jí rozbušilo v hrudi. „Opravdu se už budu muset vrátit.“

„Je to to, co si přejete?“

„Já…“ Zírala na něj. „To je zvláštní otázka.“

„Opravdu? Pro mě je to jednoduché. Buď se chcete vrátit, nebo cítíte, že se vrátit *musíte.* To je rozdíl.“

Cecily se zamračila. „Neměla bych tu s vámi být sama.“

Přejel si nehty po bradě a v tichu večera se ozval šustivý zvuk strniště. „Myslíte, že vám ode mě hrozí nebezpečí?“

„Já… Ne, tak jsem to nemyslela. Ale není to správné. Musím brát ohled na svou pověst.“

Zuby se mu zaleskly v úsměvu a gestem ukázal na rozlehlou zahradu, jež se prostírala mezi nimi a domem. „Odtamtud nás nikdo neuvidí. Není tam nikdo, kdo by se po nás ptal. Nikdo, kdo by nás odsuzoval. Jsme tady hosté a jen si povídáme.“

Když to říkal takhle, měl pravdu, ale jeho logika ji rozčilovala. Copak to nechápe? Ale samozřejmě že

nechápe… vždyť je to cikán. Co on ví o etiketě a společenských pravidlech?

„Pojďme se na chvíli projít a řekněte mi, proč se trápíte."

Cecily nad takovou drzostí zalapala po dechu. „Trápím?"

Skandální! Měla by odejít. Hned teď. Měla by se s ním odmítnout bavit. Ale místo toho se zasmála. Měl to být pohrdavý smích, ale vyklubal se z toho neupřímný skřípot, a ona cítila, jak se jí rozpálily tváře. „Jsem v pořádku."

„Tak proč jste sem šla sama?"

„Potřebovala jsem na vzduch. A co vy, pane Grayi, proč vy jste sám v zahradě?"

Zvedl hlavu k noční obloze a nadechl se. Místo těsného nákrčníku, jaký nosili ostatní pánové, mu krk obepínal jednoduchý modrý šátek, který měl volně uvázaný na hrudi. Když tak zvedl hlavu k nebi, všimla si, jak mohutný a silný má krk, široká a rovná ramena a rozložitou hruď. Ten muž vyzařoval nepopiratelnou sílu, a přesto… Cecily instinktivně cítila, že z něho nemusí mít strach. Kabát se panu Grayovi rozevřel, jak se mu s hlubokým nádechem nadmula hruď, a odhalil rozepnutou, pestře vzorovanou vestu, z jejíž horní kapsy volně visel zlatý řetízek od hodinek, a pod ní světlou košili.

„I já jsem potřeboval vzduch," pronesl hlubokým hlasem. Znovu na ni pohlédl. A ona opět spatřila bílý záblesk zubů, jak se tiše zasmál. Cecily se najednou cítila poněkud zadýchaná.

„To je tedy jedna věc, kterou máme společnou." Jeho teplý, melodický hlas jako by se kolem ní ovíjel. „Myslel jsem, že by v tom mohlo být… *něco*…"

Jeho oči se upíraly na její tvář a ona si navlhčila rty, protože najednou cítila sucho v ústech.

„Já… nevím, co tím myslíte."

Nic neřekl, jen na ni dál upíral zrak. Cecily se zachvěla. Opravdu by se měla vrátit. Někdo z její rodiny by ji mohl postrádat a dělat si o ni starost. Z myšlenek ji vytrhlo, když si pan Gray svlékl sako a přehodil jí ho přes ramena. Kdyby odhadla jeho záměr, sako by odmítla, vždyť kdo by stál o špínu, vši či blechy. Její bystrý nosík však nezaznamenal nic jiného než směs vůně dřevěného kouře, mužského pižma a mýdla. Cítila, jak se jí napjaté svaly uvolňují, a tak si přitáhla okraje saka k hrudi, a vnímala, jak jí do prochladlého těla proniká teplo.

„Děkuji," pronesla rozechvěle.

„Není zač, lady Cecily."

„Po snídani jste zmizel. Kam jste šel?"

„Lichotí mi, že jste si toho všimla."

„Myslím, že to pan Markham si všiml vaší nepřítomnosti." Byla to lež, ale nechtěla, aby věděl, že ho sledovala. Nebo, popravdě řečeno, byla jím fascinována. „Zůstává tu váš… ehm… kmen?"

„Ne, jsem tady sám."

„Tak kam jste šel?"

Trochu od ní odstoupil. „Jsem svobodný muž. Jdu si, kam chci."

„Samozřejmě, že ano. Omlouvám se. Nechtěla jsem, aby to znělo jako výslech."

Sklonil hlavu, ale víc už neřekl.

Cecily se zamračila. „Nezníte jako cikán."

„A jak by podle vašich bohatých zkušeností měl znít cikán, má paní?"

Ztuhla a zvedla bradu podrážděná jeho dotčeným tónem.

„Podle mých zkušeností," řekla povýšeně, „cikáni často mluví s cizím přízvukem. Chtěla jsem jen říct, že mluvíte stejně dobře anglicky jako já."

Sundala si z ramen sako a hodila mu ho. „Děkuji. Už je mi dost teplo. Musím se vrátit na oslavu."

Natáhl se a jedním plynulým pohybem ho zachytil a přehodil přes rameno. Pak ji uchopil za ruku, a dříve než stačila ucuknout, se jeho teplé prsty sevřely kolem jejích.

„Narodil jsem se v Anglii. A my si raději říkáme Romové."

Nebyla to omluva, ale přesto ji to uklidnilo. Pan Gray působil jako člověk, který se neumí omlouvat, ani nemá potřebu něco vysvětlovat.

„Pokusím se na to nezapomenout," řekla tiše.

Ačkoli jí rozum velel, aby ruku z jeho sevření vytrhla, neudělala to, protože ji zcela omámila nečekaná jemnost jeho doteku, když jí beze spěchu sundával rukavičku. Ještě zvláštnější jí připadalo, jak příjemné a uklidňující bylo, když ji palcem krouživě hladil v dlani.

„Jak se nyní cítíte? Starosti zažehnány?" Zabodl do ní svůj intenzivní pohled. „V kostele jsem si všiml, že se něčím trápíte."

Jeho slova v ní znovu probudila obavy o budoucnost a její vnitřní neklid propukl nanovo. Přitiskla si volnou ruku na břicho v marné snaze uklidnit nervy.

„Musím se sama sebe ptát, proč by sestra bohatého a mocného vévody měla mít důvod být nešťastná."

„Nešťastná?" Zopakoval po ní, pokrčil rameny a palcem stále něžně laskal její dlaň. Cecily se soustředila na ten jemný pohyb a její vnitřní chaos opět opadl. Volná ruka pana Graye sklouzla kolem jejího pasu a jeho dlaň se usadila na jejích bedrech. Jemným šťouchnutím ji otočil, aby pokračovala po cestě, a ona se přistihla, že kráčí bok po boku s tímto záhadným mužem pryč od domu a hlouběji do zahrady,

přestože už jeho dlaň na zádech necítila, a v určitém okamžiku pustil i její ruku. Cecily polkla.

Neměla bych s ním chodit. Opravdu bych neměla.

„Pojďte se projít. Budu vám naslouchat."

Zastavil se a ona také. Letmým pohybem se dotkl prstem její brady. „A nebudu vás soudit." Pak se znovu vydal po cestě. A stejně tak Cecily.

I když jí všechny zásady její výchovy velely, aby se vrátila do domu. Měla by se obklopit *normálními* lidmi, dělat správné věci a chovat se tak, jak se od ní očekávalo, jak to očekávala sama od sebe a jak to dělala celý život. Ale nutkání odpoutat se bylo silnější. V jejím životě nebyl nikdo, komu by se mohla svěřit. Ne s tímhle.

Možná…

Kradmo pohlédla na muže po svém boku. Jeho výraz neprozrazoval nic, ale působil uvolněně. Nebyl napjatý, uzavřený, tajnůstkářský nebo dychtivý, prostě byl…

Je přítomen… neplánuje zítřek, ani nepřemýšlí nad včerejškem.

Ta myšlenka se vzala odnikud, ale ona si byla jistá, že je to pravda. Byl klidný a nijak nespěchal. Nečekal netrpělivě na její odpověď, jako by to dělala většina mužů z jejích kruhů, kteří by se chtěli vypořádat s tím, co ji trápí, aby se pak mohli věnovat svým důležitějším životům.

Tento muž se spokojí s tím, že bude čekat, a já budu mluvit, nebo mlčet, jak se rozhodnu. Čemu to může uškodit? Je to cikán… Rom… já se za pár dní vrátím ke svému normálnímu životu. Naše cesty se už nikdy nezkříží.

Tato svoboda volby, kouzlo noci, vůně růží a uklidňující přítomnost pana Graye, to vše v ní

nějak vyvolávalo stav transu, v němž neplatila běžná pravidla, podle nichž Cecily vždy žila.

„Přemýšlela jsem o své budoucnosti."

„A zdá se vám, že vás nečeká nic dobrého?"

„Já… Ano."

Zavládlo ticho.

„Sňatky mých bratrů… tak rychle po sobě… Nečekala jsem…"

Hrdlo se jí stáhlo a na další slova se už nezmohla. Došli na konec cesty a ocitli se na otevřeném, dlážděném prostranství, které ohraničovala vysoká kamenná zeď s klenutou bránou. Cecily přešla k vyvýšenému bazénku umístěnému uprostřed a zadívala se do nehybné, černé vody na stříbrný odraz měsíce, který se, když zajela prsty do vody, třpytil a roztančil. Otočila se k Absalomu Grayovi. Tady a teď měla příležitost utřídit si zmatené myšlenky a pocity, vyslovit nahlas své obavy a promyslet si, jak se rozhodne ohledně budoucnosti. Pan Gray zůstal stát na okraji prostranství, ale intenzita jeho pohledu v ní vyvolávala dojem, že je jen kousíček od ní. Vším svým jednáním v ní budil pocit důvěry. Cecily se nadechla.

„Vůbec jsem nečekala, že se moji bratři ožení. Leo už byl ženatý a nebyla to pro něj šťastná zkušenost, i když z manželství měl dva syny a dceru." Povzdechla si a sklopila oči k bazénu. „Je mu čtyřicet let a už třináct let je vdovcem. Pronásledovalo ho nekonečné množství žen toužících stát se vévodkyní. Já jsem nikdy… nikdy…"

„Nikdy jste nečekala, že se zamiluje?"

V jeho tónu nebylo slyšet žádné odsouzení, ale přesto cítila, že se musí hájit.

„Mám z něho radost. Svého bratra mám ráda a Rosalindu jsem si oblíbila od první chvíle, kdy jsem

ji poznala. Staly se z nás přítelkyně. Ale… bylo mi sedmnáct, když zemřela Leova první žena. Vychovávala jsem jeho děti a vedla naši domácnost. A teď… a teď…“

Hlas lady Cecily se vytratil do ticha a Zachary Absalom Graystoke vyčkával. V klidu ji nechal, aby se vypovídala svým vlastním tempem, protože věděl, že se bude cítit lépe, jakmile se zbaví toho, co ji trápí. Byl rád, že může pomoci vévodově sestře postavit se čelem k tomu, co jí dělá starosti, a vyřešit to. Neměl žádné jiné, postranní úmysly. Tito lidé byli tak vzdálení jeho životu, jak jen to bylo možné. Fakta jsou fakta a poloviční Rom nebyl pro společnost, v níž se pohybovali vysoce postavení Beauchampové, o nic přijatelnější než čistokrevný Rom, ať už byl jeho otec kdokoli.

Lady Cecily Beauchampová ho fascinovala od prvního okamžiku, kdy ji spatřil. Do kostela přišla pozdě a vklouzla do zadní lavice vedle něj. Přišel s ní ještě kdosi a usadil se po jejím boku, ale Zacha mladík, který byl zjevně v příbuzenském vztahu s vévodou, nijak nezaujal. Ale ta žena, jejíž totožnost v tu chvíli neznal, upoutala jeho pozornost svou omamnou vůní, svůdnými křivkami a pevně ovládanými emocemi. Seděla tam vedle něj, velice elegantní, dokonalá dáma z vyšší společnosti a nesmírně jí to slušelo v šatech barvy modrých zvonků a v kloboučku, který se k nim hodil, a vůbec ho nevnímala. Neměla ani ponětí o jeho přítomnosti, dokud se nedotkl jejího lokte, protože potřeboval projít kolem ní, aby pomohl Danielovu otci do kočáru.

Při tom doteku hluboko v nitru pocítil záchvěv spojení, citové pouto, které překlenulo jakoukoli vzdálenost mezi nimi, i když se už nedotýkali. A tehdy i později při svatební snídani si všiml jejího neklidu,

který se snažila před okolím skrývat, a jako štít používala své dokonalé, společenské způsoby. Samotného ho udivilo zklamání, jež pocítil, když mu ji vévoda představil jako svou sestru, lady Cecily. A přestože se společenská vzdálenost mezi nimi změnila v propast, to chvějivé spojení mezi nimi přetrvávalo, i když Zach zatraceně dobře věděl, že vzhledem k tomu, jaký si zvolil život, nemá žádné ženě co nabídnout.

„A teď…“ vrátil její hlas Zacha do přítomnosti, „… jsem tady, je mi třicet let a, jak by řekl Vernon, měla bych se na modlení.“

Myslel si, že je stejně stará jako on, ale ona byla o čtyři roky starší. Zela mezi nimi další propast, ale na tom sotva co záleželo, stovky takových propastí nemohly nic změnit.

„Nikdy jsem nijak zvlášť netoužila se vdát, ale časem jsem si myslela, že budu vždycky řídit panství, že budu vždycky v čele rodiny a pomáhat Leovi.“ Hlas se jí zachvěl a zhluboka se nadechla.

„Cítím se odstrčená. Takže, když jste se ptal, jaký by sestra bohatého a mocného vévody měla mít důvod být nešťastná, teď už to víte. Možná také vidíte, jak hrozný člověk za tím vším jsem.“ Prudkým pohybem ruky ukázala na sebe.

„Bojíte se změny, kterou sňatek vašeho bratra přinese?“

„Ano. A vím, že je to sobecké. Zvláštní je, že… Leo už je měsíc ženatý, takže jsem věděla, že se všechno změnilo, ale vytěsnila jsem to z hlavy. Byla tu Olivia, o kterou bylo potřeba se postarat…“

„Olivia?“

„Moje neteř. Leova nejmladší. Letos na jaře debutovala ve společnosti.“ Posadila se na nízkou zídku ohrazující bazén a znovu ponořila prsty do vody. „Až

když jsem Vernona a Theu viděla spolu v kostele, došlo mi, že je pravda…“ Znovu se vymrštila na nohy a jala se přecházet sem a tam. „V mém světě –“ zastavila se před ním a on potlačil nutkání dotknout se jí, aby ji uklidnil, „– pokud se dáma nevdá, stane se nakonec… ach, nevím, jak to vysvětlit… neviditelnou. Zbytečnou. Neplní jinou užitečnou funkci než občasné pochůzky nebo úkoly, o které nikdo jiný nestojí.“ Upřela na něj divoce se lesknoucí oči. „Nechci být tou prosebnicí, která žije v cizích domovech, spíš tolerovaná než chtěná nebo potřebná, existenčně závislá na ostatních.“

„Pojďme se projít.“ Věřil, že pohyb by mu mohl pomoci jí odolat.

Přikývla a ohlédla se k domu. Pak se odhodlaně otočila a vydala se k bráně ve zdi. Za ní se rozprostírala louka a nevelké okrasné jezírko, které vzniklo přehrazením potoka.

„Věříte, že to je vaše budoucnost?“

„Je to nevyhnutelné, ale nemohu o tom mluvit se svou rodinou. Takovým obavám by se všichni, hlavně Leo a Vernon, vysmáli. Vím, že by mě ujišťovali, že jsem milovaná a že můj domov bude vždy u rodiny na panství. Ale paní domu je teď Rosalinda, která stejně jako já je zvyklá mít všechno na starosti, protože vychovala své mladší bratry a sestru. A já si vážím našeho přátelství… Nechci se s Rosalindou kvůli ničemu střetnout, až se všichni vrátíme na léto domů.“

„Máte na výběr?“

„Možnosti žen, které se nevdají, jsou omezené a nejsou ani záviděníhodné, ani snadné.“

„Ale nemusela byste si vydělávat na živobytí?“

„Ne.“ Kráčeli po mírném travnatém svahu směrem k jezírku. Slyšel, jak si povzdechla. „Ne, to bych nemusela. Leo by mi vyplácel apanáž. Jistě velkorysou.

A já si plně uvědomuji, že to zní, jako bych nebyla vděčná za svůj privilegovaný život."

Cítil, že na něj upírá zrak, ale přesto hleděl přímo před sebe na vodní plochu, která se leskla ve světle měsíce.

„Uvědomuji si, jaké mám štěstí."

„Ano. Na rozdíl od jiných máte alespoň možnost volby."

V mysli se mu vybavila matčina tvář a projela jím vlna smutku. Nebránil se mu, ale ani mu nepodlehl. Smutek patřil k životu a on se naučil jej přijímat, protože věděl, že brzy ustoupí.

Zastavili se na břehu jezírka.

„Možná vám pomůže rozhodnout se, co udělat, když své přání vyslovíte nahlas."

V jejím hlase zazněl humor, když řekla: „Chcete říct, že mi neporadíte, co si mám vybrat?"

„Měl bych?"

„Jste muž. V mém světě by se většina mužů přetrhla, aby mi dokázala, že vědí, jak mám nejlépe postupovat."

„Nejsem jako většina mužů."

Na chvíli se odmlčeli. „Ano, to opravdu nejste."

„Tak mi tedy řekněte, jaké možnosti má ve vašem světě svobodná dáma vašeho původu."

„Vážená dáma, která si potřebuje vydělávat na živobytí, si může vybrat roli společnice nebo vychovatelky."

„A dáma, která si nemusí vydělávat na živobytí?"

Povzdechla si. „Nic. Nemůže se těšit na nic jiného než na pomalý pád do role závislého příbuzného, jak jsem řekla."

„Ale když máte apanáž, nedává vám to možnost volby?"

„Jako například co?“

„Kdybyste si mohla vybrat svůj ideální život, jaký by byl?“

Zasmála se, ale její smích přešel ve vzlyk, který však rychle zadusila. Nemohl si pomoci. Objal ji kolem ramen a pohladil ji po holých pažích. Naklonila k němu hlavu a na okamžik ji nechala spočinout na jeho rameni.

„A to jen dokazuje, jak jsem ubohá. Ptáte se mě na můj ideální život a já si jenom říkám, že chci, aby můj život pokračoval tak, jako doposud. Chci se starat o svou rodinu a chci vést velkou, šťastnou domácnost. To je to, co jsem vždycky dělala a co jsem si myslela, že budu dělat. Nic jiného nechci.“ Sklonila hlavu a přitiskla si prsty na oči. „Ale to je také jediná věc, kterou nemohu mít, že? Moji bratři jsou teď ženatí, naše rodina se už změnila a já se mohu jen sobecky zabývat tím, jak tyto změny ovlivní mě a můj život.“

Dotkl se jejího zátylku, něžně ji hladil a vychutnával si hedvábnou jemnost a teplo její kůže.

„Změny už jsou takové, že?“ Na chvíli se ponořil do vlastní minulosti, ale pak se rychle vrátil zpět. „Mohou ovlivnit naše životy způsobem, který si ani nedokážeme představit.“

Otočila hlavu a podívala se na něj. Byla tak blízko, že slyšel její tichý dech, a její vůně, která mu připomínala sladké květy jabloní, se mísila s nočním vzduchem, až jí byl plný. Přinutil se od ní poodstoupit, předklonil se a rukou zapátral ve vlhké půdě na břehu jezírka. Konečky prstů nahmatal hladký povrch velkého oblázku, zvedl ho, palcem uhladil a napřímil se.

„Změna působí podobně jako kamínek vhozený do rybníka.“ Zamířil a hodil kámen doprostřed jezera. „Klesne pod hladinu a leží neviditelný na dně, ale

vlnky, které způsobí, se dotknou každého centimetru břehu."

„Ano. Ano, je to tak. A já jsem na břehu a ty vlny jsou… ach, já nevím… znepokojující… a nutí mě připustit, že i dobré změny, úžasné změny… mohou mít negativní důsledky."

„A jedním z těch negativních důsledků je, jak vás ovlivní manželství vašeho bratra?"

„Ano. Ne." Ozvalo se frustrované zavrčení a Zach se usmál při představě, že lady Dokonalá vrčí. „Neměla bych s vámi takhle mluvit."

„Ale vy si to přejete a potřebujete to, jinak byste to nedělala. Život je spokojenější, když se řídíme tím, co si sami zvolíme, a ne tím, co bychom měli, nebo co musíme dělat."

„Kdyby to udělal každý, nastal by chaos. Musí existovat určitá kázeň. Nějaký zákon. Nějaká povinnost."

„V širším společenském měřítku samozřejmě musí. Měl jsem na mysli osobní rovinu. Jste natolik svázána etiketou a pravidly svého světa, že nedokážete nahlédnout za jeho hranice."

„To se vám snadno řekne." V jejím hlase zaznívala hořkost.

Lady Dokonalá ztichla, když se k nim přiblížil přízračný tvar. Nekřičela, jak se obával. Spíš jen okouzleně sledovala, jak sova pálená letí nízko nad jezírkem, její tichý let, a přistává na Zachově natažené paži.

„Co…" šeptla Cecily hlasem plným údivu.

„Lady Cecily Beauchampová, seznamte se s Athénou."

TŘETÍ KAPITOLA

Cecily ještě nikdy neviděla sovu tak zblízka. Athéna ji ohromila svým srdcovitým obličejem, obrovskýma tmavýma očima a kontrastem mezi hnědě kropenatým peřím na křídlech a hřbetě a sněhově bílým obličejem a hrudí. Pan Gray vzal Cecilyinu ruku bez rukavic a zvedl ji k ptačí hrudi. Prsty se jí zabořily do měkkého peří hlouběji, než čekala.

„Je krásná," zašeptala. „Jak to, že je tak krotká?"

Pan Gray se dotkl čelem soví hlavy a pak vysoko zvedl ruku. Pták se vznesl a odletěl stejně tiše, jako přiletěl.

„Vychoval jsem ji od mláděte." Zach sepjal ruce v nevědomém gestu ochrany, které ji čímsi dojalo.

„Kolik jí je let?"

„Devět."

„Chováte i jiná zvířata, pane Grayi?"

Přejel si rukou po čelisti. „Já si je nenechávám, nevlastním je. Mohou odejít, pokud si to přejí."

„Povíte mi o nich?"

„Jindy. Možná," odpověděl a vydal se zpět k zahradě.

Cecily pocítila nečekanou lítost. Vykročila za ním a musela spěchat, aby s ním udržela krok.

„Omlouvám se. Nechtěla jsem vyzvídat. Neměla jsem se vás vyptávat."